

Giovanni, kakor se je imenoval mož z opico, ni se rodil na slovenskih tleh. Zibel mu je tekla v gorkeji Italiji pod uborno streho. Vžé v mladosti je izgubil stariše. Ko so mu zakopali očeta, šel je domov, vzel opico ter zapustil svoj rojstni dom. Šel je, in od takrat ga ni videla več domača hiša. Po svetu je hodil ter si z opico služil trdega kruha. Vsako leto na jesen pa je prišel v mesto C —, ter od tam v Rojo, kder je bilo zanj in njegovo ljubeznivo živalico pri Pelinčevih vedno pripravljeno brezplačno ležišče. — Pelinčevi, posebno otroci, pa so ga vselej, kadar je jelo rumeneti kostanjevo listje po brdih nad vasjó, z nestrpljivostjo pričakovali. Pripovedoval jim je namreč, navadno dolgo v noč, dogodke iz svojega nemirnega življenja, popisal krasoto velikih mest, krasne obleke velikih gospodov in plemenitih gospá, življenje po sveti, razne navade in običaje ter Bog si ga znaj, kaj vse. Zató pa je vsako leto tisti večer, ko je bil Giovanni v vasi pri Pelinčevih gorela luč pozno v noč. In otrokom se je senjalo potem vso noč in ves teden po tem, o visokih palačah, zlatih vozovih, plemenitih gospodih in nebeškolepih gospéh.

Drugo jutro pa je mož z opico zopet odšel z zagotovilom, da se čez leto povrne. In vrnil se je vselej!

Neke jeseni pa je sneg prav zgodaj zapadel. Mrzlo je bilo in ledene sveče so se delale ob strehah. Takrat pa so zamán čakali pri Pelinčevih moža z opico. A tudi leto potem ga ni bilo, da si je bilo gorko vreme in prijetna jesen. Pogrešali so ga še nekoliko. Ko pa tudi tretje leto ni več prišel v Rojo, tega niti opazili niso.

Siromaka se pač kmalu pozabi! —

F. G.

—*—

Oven in bik.

(Basen.)

ekega ovna je bila mati narava s posebno močjó obdarila. Nobeden njegovih tovarišev ni mu bil kos, vsacega je preobladal s svojimi rogovi in svojim močnim čelom. Pa nespametni oven je postal prevzeten in je začel misliti, da je nepremagljiv, ter je v tej svojej nespameti pozval bika na dvoboj.

Nastavila sta se, napravila naskok in trčila skupaj; polu nezaveden zgrudil se je oven na tla; a nasprotnik njegov je odšel zmagovit. Dolgo časa je ležal oven v nezavednosti, kakor mrtev — in ko se je slednjič iz te omotice prebudil, prišel je ravno jeden njegovih tovarišev mimo — in videč junaka ležečega na tleh, vprašal ga je: „Kaj pa ti tukaj počneš?“ — „Samega sebe spoznavam!“ odgovoril je ponižno oven korenjak. M.

—*—

Gosí in žrjavi.

(Basen.)

osí in žrjavi so se pasli na istem travniku. Prišli so lovci. Žrjavi, lahni in gibični, so hitro odleteli; gosí debele in okorne pa niso mogle. Polovili so jih.

Kdor ní preobilno obložen, vsakej nevarnosti se lahko umakne, bogatin pa z imetjem obremenjen vred pogine.

—*—